

[Finansministeren.]

oppositionsparti anlægger et selvstændigt skøn over statsbudgettet, men jeg må tilstå, at jeg er imponeret over den clairvoyance, som her op imod valget præger socialdemokratiet. At man kan skyde så nøjagtigt på et budget på 3,5 milliard kr., at man dèr kan finde ca. 20 mill. kr. — ikke ca. 15 mill. kr. eller ca. 25 mill. kr., men ca. 20 mill. kr. med hensyn til forsvaret og ca. 30 mill. kr. vedrørende skatterne —, det synes jeg er godt gjort. Det kunne jeg ikke præstere, og nu har jeg endda siddet i nærheden af kassen de sidste 2½ år, medens det ærede medlem jo ikke har været der i den sidste tid; ja, de sidste dages begivenheder tyder jo også på, at det ville være uforsigtigt at lade det ærede medlem nærme sig altfor meget til denne kasse; det kan vi jo tænke over den 21. april.

Det er altså denne nøjagtighed, der imponerer mig. Nu var det ærede medlem så venlig at fremdrage et samråd, som han havde haft med mig i finansudvalget den 5. december 1948, da han selv var finansminister, og det er rigtigt, at dengang havde jeg også tilladt mig et selvstændigt skøn over statsfinanserne. Men jeg var ikke nær så nøjagtig. Jeg må sige, at det var en betydelig større undervurdering, jeg dengang mente at have fundet — og forøvrigt fik ret i. Jeg kom ikke med så nøjagtige tal, men jeg sagde, at såvidt jeg kunne skønne, var dengang indkomst- og formueskatten undervurderet i budgettet med mindst 100 mill. kr. Nu er det jo 5 år siden, så 100 mill. kr. var dengang mere, end det er i dag, og det var endda kun på denne ene post; det var ikke på hele statsbudgettet. Det ærede medlem kan i anmærkningerne til finansloven for det pågældende år — det må vel være 1949—50 — selv bedømme grundlaget for min skepsis dengang. Der var nemlig sket det, at den daværende finansminister for finansåret 1949—50 havde budgetteret indkomstskatten til at give ikke helt uvæsentligt mindre, end denne skat notorisk havde givet to år forud, og alle ved jo dog, at i disse år — husk på, det var i ministeriet Hedtofts regeringstid — steg indtægterne her i landet fra år til år. Hvordan kunne man så begribe, at indkomstskatten skulle indbringe mindre, end den havde givet for 2 år siden? Jeg syntes, at det var et så stærkt moment, at det måtte fremdrages, men jeg ville ikke have fordristet mig til at

vurdere indkomstskatten dengang med 50 mill. kr.s nøjagtighed og vil naturligvis endnu mindre vove at vurdere de samlede statsfinanser nu med denne nøjagtighed. Iøvrigt vil det ærede medlem sikkert erindre, at det jo ikke var mit formål med dette samråd dengang at få det ærede medlem lokket ud på skattelettelsesernes glatis. Tværtimod, jeg ville bare have det rigtige billede. Det ærede medlem kan sikkert huske en debat, vi havde her i salen en 3 måneder efter dette samråd, hvor jeg netop gik imod hans skattelettelsesforslag, til trods for at jeg havde ment, at han undervurderede indkomstskatten på finansloven.

Når så det ærede medlem siger, at skatterne er steget stærkere under denne regering end under ministeriet Hedtoft, ja, så er det jo rigtigt. Jeg kunne have undt det ærede medlem, at han havde haft bedre ting i sin pose end denne banalitet. Den var jo ikke fra det ærede medlems side ment som en anklage mod denne regering. Det kunne den ikke være, da det ærede medlem jo selv bekræftede — hvad der også er rigtigt —, at han har stemt for alle de skatter, vi har gennemført, og det gør man kun, når man mener, at den pågældende politik er rigtig.

Hvorfor var disse store skatteforhøjelser rigtige, dengang vi trådte til? Det ved vi allesammen. Det ved vi, fordi ministeriet Hedtoft netop valgte at gå, eller skal vi sige fik besked af sin rigsdagsgruppe om at gå på det daværende tidspunkt, for nu var vanskelighederne blevet så store, at det var mest tilrådeligt at komme i opposition. Det var det, der foregik, men det behøver jeg ikke at komme nærmere ind på, for det er kendt for alle, som sidder i denne sal, at sådan foregik det. Det ærede medlem har sikkert ikke glemt sin egen medvirken til den beslutning, som socialdemokratiets rigsdagsgruppe skal have truffet i et natligt partimøde.

Iøvrigt var det bemærkelsesværdigt, at den sædvanlige kritik af arbejdsløshed og kreditpolitik manglede i det ærede medlems tale i dag. Det er altså, som om grundlaget for den traditionelle kritik imod regeringen efterhånden er fordampet, og jeg synes, det er en rigtig vurdering af det ærede medlem, at dette efterhånden er gledet tilbage i hans taler. Til gengæld var det en meget lang tale med mange vittigheder og afsluttende med det vers, som det ærede medlem jo